

El respeto al uniforme

Homenaje a la fuerza pública. Certamente que se lo merece su abnegado heroísmo, su lealtad a prueba y su benéfica acción. Es timbre de gloria ostentar hoy el uniforme, garantía de disciplina y de orden, antídoto de la revuelta y la opresión.

Las gloriosas virtudes que en su historia había presentado la guardia civil, se ha extendido a los demás Cuerpos armados, que donde quiera han rivalizado en rasgos de fuerte serenidad y abnegado sacrificio.

El homenaje debe por ello ser unánime. Borradas todas las diferencias que nos distinguen, porque fuera mezquino mezclar rivalidades políticas en este pleito, que fundamentalmente ha sido pleito social entre los que pretendían implantar un comunismo "libertario" y los que han defendido los postulados fundamentales de la sociedad organizada.

El homenaje debe ser oficial, es decir que el Poder público ha de participar en él. Hay una participación momentánea y pasajera, que puede reducirse a los desfiles magníficos, que hagan llegar hasta los ciudadanos el aplauso de los ciudadanos ogradecidos. Justo, meritorio, debido ese aplauso colectivo refrendado y valorizado por el auténtico pueblo y las autoridades, constituiría un espectáculo soberbio, que ya ha tenido lugar en parecidas ocasiones más o menos lejanas que aún están en la memoria de todos.

Deben añadirse, desde luego, las recompensas, que en esta corta, pero cruenta lucha civil se han ganado los valientes en el campo del honor. También esta clase de homenaje encontrará su historia en los hechos de armas, que fuera o dentro del territorio nacional, con varia fortuna se han llevado a cabo.

Fero indudablemente existe una clase de homenaje, perpetuo y duradero, a que se hace acreedora la fuerza, que han de rendírsele los ciudadanos todos bajo la suave y fuerte vigilancia y salvaguardia del Poder público.

En el respeto sagrado con que en lo sucesivo ha de mirarse a la autoridad representada en los Cuerpos armados. Tiene su fundamento jurídico en todos los códigos la defensa del honor militar. Pero hemos de convenir que impunemente desde las columnas de los periódicos extremistas se había hecho una literatura especial de baja cate-

goría que tendía únicamente a desacer, en la mente sencilla del pueblo, el innato respeto al uniforme representativo de la ley, para engendrar el odio satánico, que desde Castilblanco hasta Campomanes no tiene solución de continuidad.

Jiménez Asúa, al pretender fundamentar la defensa de los campesinos extremeños, autores de la matanza de Castilblanco, excogió la teoría de la locura colectiva, que eximiera de responsabilidad a los feroces asesinos. Aun aceptada esa teoría, hubiera sido necesario, para el exacto cumplimiento de la ley natural de justicia, que el banquillo se alargase para acoger en su asiento a cuantos impunemente han desdorado a la Guardia civil y a los demás institutos armados, desde la prosa amazacotada de la Melken hasta las portadas multicolores de las revistas, que, por encima de la inquietud profesional, no eran otra cosa que vertederos de porriografía y odio a la autoridad.

Se ha terminado sangrientamente la etapa liberal. Fango repulsivo y lágrimas amargas, he ahí lo que hemos recogido después de un siglo de política de timidez, cuando no se trataba de oprimir a la Iglesia, con la que — lo recordaba Unamuno — los que hoy han recorrido las alcantarillas o se han escondido tras los armarios, se sintieron valientes y fuertes...

Si al poco tiempo han de comenzar otra vez las publicaciones, hoy calladas, su labor de zapa, cautelosa y continua, al amparo de no sé qué postulados de libertad intangibles mientras el mal se hace, para ser sustituidos por el alambre homicida en la embriaguez del triunfo, volveremos en época más o menos lejana a los días de barbarie, que aun en simple relato periodístico nos abochornan.

"Cuando no hay Dios no hay humbre", repetía un pensador como descubrimiento experimental de nuestro tiempo.

Aceptando toda la verdad profunda de tes adagio, que ha sido la norma de nuestra actuación periodística, podríamos descender en sus consecuencias a esta otra norma derivada: "cuando no existe el reconocimiento cordial de la autoridad" — la divina y la humana —, todo canibalismo es posible, porque lógicamente el derecho pasa a ser un prejuicio vulgar de los que tienen, para defenderse de los que no tienen.

que ellos fueron España misma que pudo morir y no murió, que pudo no ser y es. A través del uniforme de nuestros mártires, verificóse la más portentosa y desinteresada osmosis moral: ellos recibieron a España, comulgando con su nombre en la gloria de sus siglos; y España recibió su espíritu y su sangre toda; y se hizo más grande, porque a tierra, espíritu y muertos que ya era, añadió las vidas de los mártires de esta revolución. Vidas que fueron verdad material y hoy son espíritu inmortal, Patria misma.

"Españoles! Esos soldados, esos guardias civiles, esos miembros de las armadas instituciones, ya son de la Patria y viven en la inmortalidad. Pero colocad el recuerdo de su desinteresado sacrificio al borde del camino de vuestras vidas, y cuando caminéis acelerados en busca de un bien terrenal, deteneos un momento y leed sus nombres, para que vivan en vuestra memoria, que el sobrevivir en ella, será vuestra seguridad y su inmortalidad dentro de la actual sociedad tan olvidadiza, por española y por moderna

Mientras oigo los severos broncos funerales que cantan a nuestros héroes difuntos, viene a mí un recuerdo servido entre nieblas de distancia. Y no resisto a no expresarlo aquí... Un pueblo de Valencia. ¡No! Hoy no hay luz, ni color, ni ambiente de huertania. Hoy es el atardecer de un día gris del otoño. Y hoy envuelto en brumas de anochecer, como un fantasma, va por las calles del desierto pueblo, buscando—para poder leer—la luz de unos faroles que más bien son candiles, un alguacil que empuña una campana. Se va a hacer la "andana", el anuncio de la muerte de un vecino, se oyen unos gemidos de piadosa campanita, y luego el nombre del difunto; y después, a todos, ricos y pobres, señores y artesanos, de uno y de otro de los bandos políticos del pueblo, se les replica un Padre-nuestro y una Ave-Maria por el alma del muerto. Y se premia la oración suplicada con un Dios se lo pagará. Así en mi infancia y en mi lengua valenciana, se anunciaba la muerte de los que en aquel pueblo convivíamos.

1934. Día de difuntos. Un Padre-nuestro y una Ave-Maria por los que cayeron por España y también por los que cayeron contra España. Y que Dios nos lo pague a todos.

FEDERICO DE IRANZO.

De la Comandancia Militar

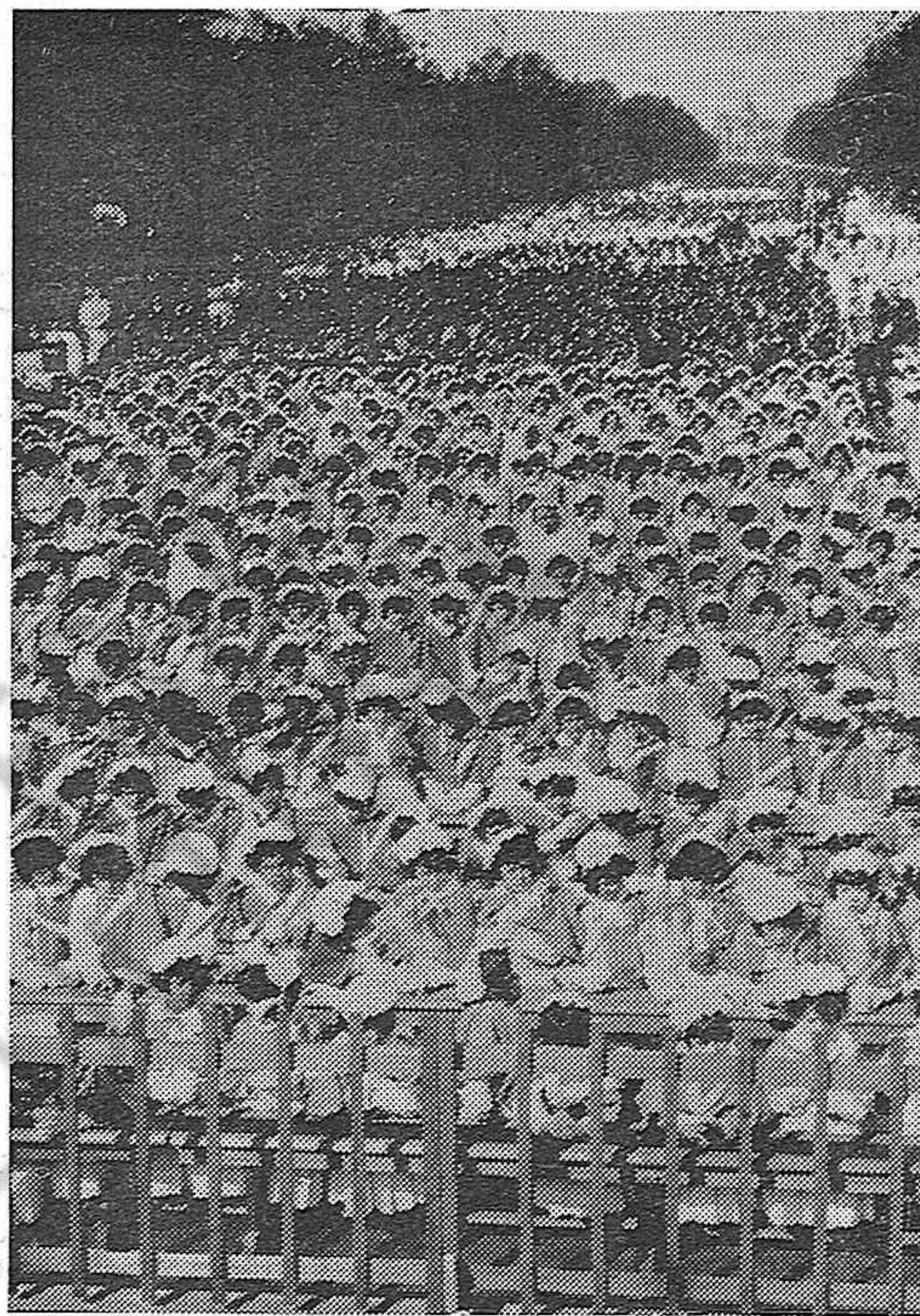
PREVENCIONES anejas al Bando de esta Comandancia Militar de fecha 29 de Octubre de 1934

1.ª Se concede un plazo de 15 días para que cuantas personas posean licencia provisional de uso de arma expedida por esta Comandancia Militar a partir del día 7 de octubre de 1934 deben canjearlas por las nuevas que procede expedirlas con arreglo a las prescripciones del Bando.

Transcurrido dicho plazo quedarán todas ellas anuladas y sin ningún valor.

2.ª Tanto las licencias a que se refiere el apartado anterior como las que se indican en las reglas 4.ª y 5.ª del ya citado Bando, deberán solicitarse de las autoridades respectivas mediante instancia reintegrada, a la que se unirán indefectiblemente la licencia de uso de arma y guía de pertenencia correspondiente.

Del Congreso Eucarístico de Buenos Aires



(Express-foto.)

El Congreso eucarístico mundial de Buenos Aires, al que han asistido distinguidos Prelados del mundo entero, ha dado lugar a numerosas y grandiosas ceremonias religiosas.

Los niños de todos los orfanatos argentinos, asistiendo a una misa.

Suscripción pública a favor de las fuerzas armadas

RELACION N.º 4		Guarda forestal 5'39"	
Penya Sanghai	70	Ayuntamiento de Brafim ...	15'
Un ciudadano Español y Catalán	25	D.ª Rita Andres Garcia ...	2'
D. Manuel Vilar de Orcoiv.	50	D. R. A. Bonada	20'
D. José M. Jané	25	D. Tomás Albiach	50'
D. Manuel Pérez Landa ...	25	D. Manuel Albiach	50'
Suscripción de Poble de Montornés	357	D. José M. Dalmau, Pbro. ...	10'
D. Francisco y D. José Contijoch	100	D. Agustín Alasá, Pbro. ...	5'
Dalmau Hermanos y Cia.	100	D. Manel Tarrés, Pbro. ...	10'
D.ª Dolores Balcells Viuda Chacón	250	D. Higinio Domingo, Pbro. ...	5'
D. Matias Molné	5	D. José Mur, Pbro	5'
D. Antonio Prat	25	D. Pedro Hortonedá, Pbro. ...	5'
D. M. M. Capitán retirado.	25	D. José M. Domingo Pbro. ...	5'
D. Antonio Rosell Fortuny.	100	D. Antonio Fuster, Pbro. ...	5'
D. J. Massó	200	Una admiradora del Ejército	5'
Sra. Vda. de Dalmau	100	Fra. Vda. Rossell	25'
D. J. P. B.	50	Ayuntamiento de Secuita. ...	100'
Ayuntamiento de La Riera de Gayá	50		
D.ª Antonia Casas	10		
D.ª Emilia Juncosa Viuda Fernández	25		
D. Luis Dolz Pons	10		
D. Pablo Brú Rossell	15		
Germanas Carmelites d'Ensenyança	10		

Importa esta relación pts. 1.981'56
Importan las relaciones anteriores 9.406'75
Suma total 11.388'21

Continúa abierta la suscripción en la Comandancia Militar y en la Cámara de la Propiedad Urbana.

El periódico católico es luz y guía. Sin él no se puede caminar. La sociedad moderna ha acumulado tantos obstáculos en el camino, que no hay medio de salvarlos sin ese consejero leal, experimentado, que, día tras días, sin fatigarse jamás, va señalando los peligros y conoce la profundidad del abismo. Qué crimen el de los católicos que abandonan a su periódico!

Día de héroes difuntos

Otro año. Y el mundo católico en este día, tiene una estrecha tanfencia con el más allá. Nada tan cerca de las ciudades como los cementerios y sin embargo nada tan lejos, dijo un pensador. Y nuestra sociedad en estas horas se acerca a los campos santos, para desmentir el pensamiento, creyendo que una sola vez, un solo afán, basta para borrar el curso de un año de silencio y olvido. Cada día es un bote de un nuevo anhelo. Cada hora que pasa trae un acontecimiento impensado. También este día de fieles difuntos de este histórico 1934, tiene su triste y alegre suceso. Día de bronces funerales y campanas de gloria. Día de máximas y gemidos. Porque esos solda-

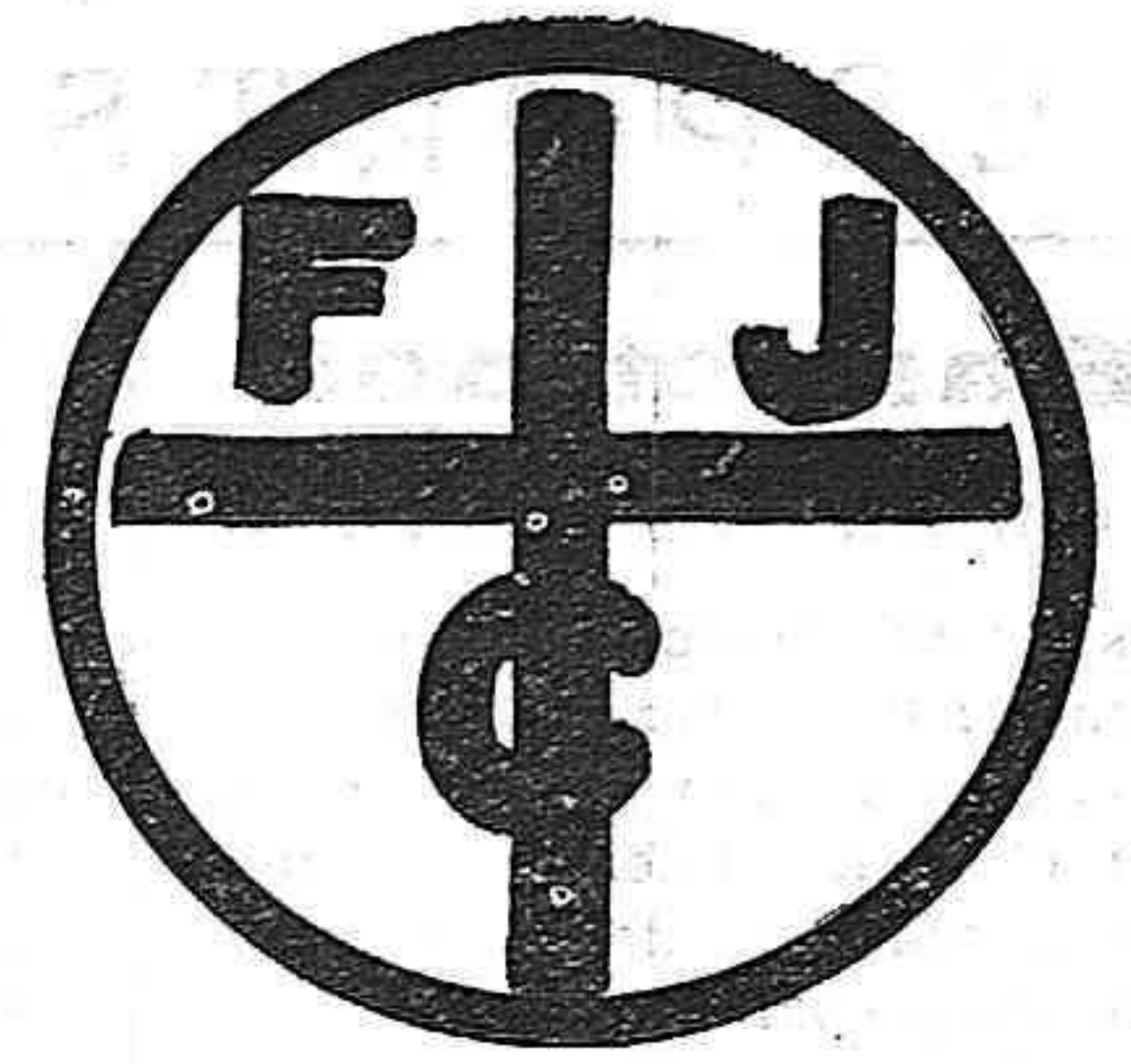
dos de España que aquí y allá cayeron frente a las hordas de la anti-España, esculpieron su máxima de sacrificio en el alma del pueblo despertándola de su letargo, con los agudos toques del clarín que canta las eternas glorias de la raza; y también han encendido con su memoria los tristes blandones de una procesión de suspiros.

Cayeron en Octubre, en una Primavera del Otoño; y hoy este Noviembre triste, les acoge en su día de difuntos con lividez de espanto ante sus maltrechos cuerpos, y con bronces de campana cristiana que perdona a los enemigos y reza por los caídos.

¡Mártires de la revolución! Cuerpo de España ensangrentado; por-



AUDAX



Portantveu del GRUP "AUDAX,"

Suplement de "LA CRUZ",

Núm. 23*

DIVENDRES 2 de Novembre 1934

Redacció i Administració: Armanyà, 11, baixos. TARRAGONA

EDITORIAL

Quant Ell ho vol...

Quant el mes passat escrivíem l'editorial del nostre "Audax", ho feiem amb aquell entusiasme i amb aquell optimisme que sempre han palesat els nostres escrits i les nostres paraules, puig, som joves i la joventut, sempre se sent escorçada i optimista quant té per endavant un esplèndid horitzó prenyat de promesses esplendoroses.

I no era per menys; teníem a la vista el dia 21 d'octubre, tocavem quasi amb la mà aquell dia que per els feccistes tarragonins havia d'ésser el més joós de tots, curull d'emocions i de joia santa; aquell dia en que havíem de plantar la "bella fita" de més de dos anys d'actuació ininterrompuda i que a l'ensem havia d'ésser l'esperó que ens empenyés per a portar a cap tot el treball que per endavant la bonesa ed Déu ja ens té reservat.

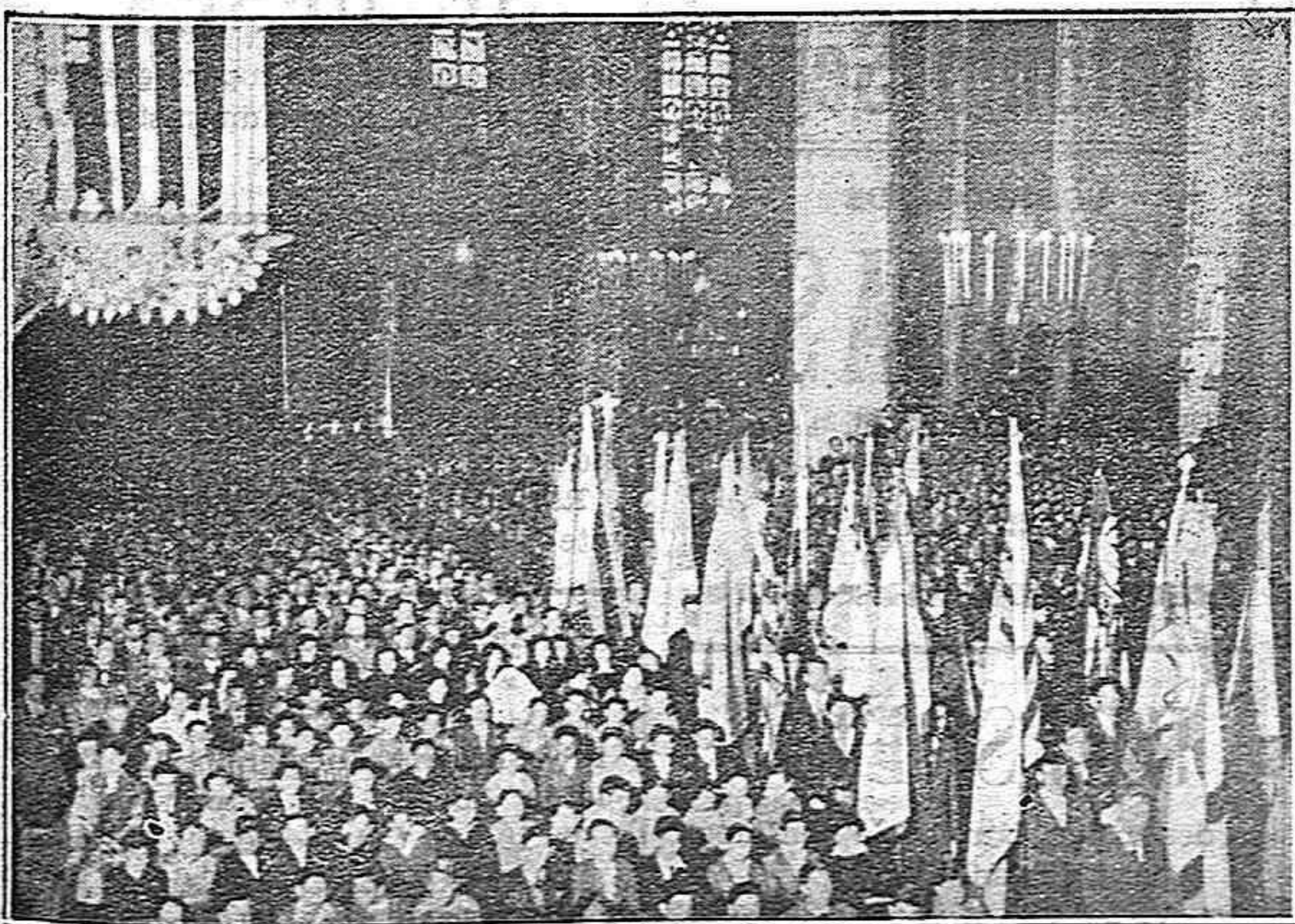
Però Ell no ha volgut donar-nos aquest gust; no en protestem ni tant sols ens planyem. Ens ha privat de demostrar davant el poble catòlic de Tarragona quina és la nostra convicció religiosa i la nostra profunda espiritualitat; ens ha privat a exposar les nostres doctrines amaraes, xopes de catòlicitat davant al poble indiferent o incrèdul, ens ha privat d'exibir el nostre esport cult i moral i en fi, ens ha privat de demostrar davant de Tarragona có que som i có que volem, el que hem fet i el que ens proposem fer per la glòria de Crist. Però, en canvi, ens ha donat una lliçó, una gran lliçó, ens ha ensenyat a bastament, amb la seva crudel realitat, quin és l'estat moral del nostre poble, d'aquest poble que nosaltres estimem tant perquè és tant nostre. Ens ha mostrat a plena llum, llum de flames devoradores de temples de Déu, lo que és capaç aquest poble quant s'aprofita la seva ignorància i la seva credulitat inculcar-li doctrines demagògiques i brutals que sempre desboquen en el mar del crim o de la utopia baixa i sanguinària.

Déu ne ens ha permès la celebració d'uns actes que ens havien de servir d'encoratjament per l'obra futura, però en canvi n'ha permès la celebració, diguem-ho així, d'uns altres que lluny de refredar-nos ens ajuden a conservar les posicions ja guanyades i ens esperonen a conquerir-ne de noves. Els fets (no els hi volem donar classificació) d'aquestes dies, ens han fet comprendre, encara que ja de sobres ho sabíem, quan necessària i quan urgent és la nostra obra d'apostolat arreu de nostra terra i ha recollit el fruit una sembra sectària feta en els fons del cor del nostre disortat poble per uns quants que ni el respectaven ni l'estimaven i que sols buscaven el seu profit material a costa de la sang dels seus malaurats seguidors; hem vist com es profanaven temples i sagraris, hem vist com es maltractaven i ferien sacerdots humils, hem vist moltes altres coses que ens feien avergonyir del nom de catalans... i tot això ens ha ensenyat que les masses estan allunyades de Crist, i que per lo tant es extremadament necessari que a Crist tornin, encara que sigui necessari sacrificar un xic el nostre egoisme i les nostres concupiscències que al fi i al cap són una de les causes més poderoses que han influit a aquest allunyament.

Beneim a Déu que dins la disort en ha volgut al·liconar, encara que ens hagi sospès la nostra esperada festa, i recordem-nos d'aquella lletra del nostre himne... refem el món ingrati i trist.

ENRIC OLIVE.

El nostre primer Congrés



La nostra festa de Tarragona, que ens ha de recordar l'aspecte magnífic del I Congrés de Barcelona

Companys: A les armes

Ha passat la tempestat, La revolta, la tràgica i vergonyosa revolta, ha estat vençuda. Salvem la bona fe d'alguns dels qui lluitaven i caigueren. Tots anaven plens d'idealisme però enganyats miserablement. Quina llàstima ens fan aquests joves! Doncs què queda de l'estúpida gesta? Temples incendiats com els de Vilafranca, oh, escarni!, la pàtria de Milà i Goutanals, i Llorens i Barba els persadors cristianíssims; del bisbe Morgades, el restaurador de Ripoll; del bisbe Torras; sacerdots assassinats i arrastrats després pels carrers, com el senyor Rector de Navàs; religiosos agrejats com els de Lleida, propietaris assassinats com a feres en les seves finques; devastació o incendi de societats polítiques distintes de la pròpia dels recollats; multituds desenfrenades, embogides; guerra civil a sang i foc contra l'adversari. Si la revolta hagués durat més no hauria quedat ni una església en peu en els nostres pobles i la llista d'assassinats hauria estat interminable. I tot això en nom de què? De la llibertat dels pobles? De Catalunya? Vergonya, vergonya eterna als profanadors de la llibertat, els qui deshonren Catalunya.

Havíem d'arribar a tot això. La demagògia de l'esquerra havia congrejat tantes nuvolades que la tempestat havia d'esclatar. Esperit de rebellió, menyspreu dels tribunals, desarmament dels ciutadans honrats i armament de la púrria de cada poble... Es veia que s'acostava el caos.

Total que hem demostrat davant de tothom que no sabíem governar-nos, i no sabíem tan sol fer una revolució.

I bé, amics, Catalunya, no són ells; Catalunya som nosaltres! I ara ens hem de llençar més que mai a la lluita per la seva salvació.

Nosaltres som la única esperança de la terra. Si nosaltres falléssim, no hi hauria remei. Tot estaria perdut. Sentiu com pesa damunt nostre una greu, gravíssima, però dolça i nobilíssima responsabilitat? Ara és la nostra hora.

A treballar, doncs, amics, A la lluita, a les armes de l'esperit, que l'Organització posa en les vostres mans. A la pietat, a l'estudi, a l'acció. Pregueu i treballeu. Cadascú en el seu lloc, sense cancar-se. Feu que el vostre Grup tingui una vida ben ufana, ben intensa, i creixi i atregui cada dia nous companys. Formeu-vos amb plena consciència. Militants, sigueu-ho de debò. Penseu que damunt vostre es basa ara la Federació, i demà la vida i l'honor de la nostra terra.

De totes aquestes diades n'hem de treure encara altres lliçons: l'horror a la demagògia, que és sang vessada inútilment i ruïna, i incapacitat i deshonra collectives. I l'horror a la violència, que és anticristiana i anti-humana. I no construeix res i ho destrueix tot.

Amics: per Déu i per la pàtria, a treballar! A triomfar en la lluita de cada dia per tal d'establir en la nostra Pàtria la pau de Crist en el regnat de Crist.

De "Fama".

VIDA AVANTGUARDISTA

Es el segon precepte del decàleg de l'Avantguardista el següent: "L'Avantguardista apren i estima les coses de Déu, sent un gran amor a Jesús Noi i a la Mare de Déu de Montserrat, assisteix a les festes de la Parròquia, es piados, aplicat i actiu".

Veïrem en el primer la aspiració que te tot infant de créixer, de fer-se gran, i notavem com te d'apar regular aquest anhel per una aspiració suprema, la de cristianitzar-se.

Aquest segon precepte ve a confirmar aquesta aspiració suprema. Que cossi ben be l'infant la necessitat de conèixer a Déu, Summum Be. Que se l'inciti a estudiar, a aprendre les coses que el bon Déu atanyen. Fem tots els esforços per tal de que l'infant el conegui, no escatimem sacrificis per fer penetrar aquest coneixement dins llurs intel·ligències, i veurem com gràcies als nostros esforços aquell infant obrirà el seu cor per contar lloances el bon Déu, sabedor que aquest es el mitjà millor de demostrar-li que l'estima.

Es ben palès que la millor manera d'anar guanyant simpaties, es la comunicació de parts idèntiques, la simpatia que un infant sent per un altre infant, difícilment serà igualable a la que sentirà vers una altra persona d'edat major. Es per aquest motiu que es convenientíssim infiltrar en l'infant les escenes de Jesús Infant, la seva vida infantil, la seva vida religiosa, la seva vida familiar, la seva vida de treball, la d'estudi i la dels seus esbarjos i jocs. Considerar això recalcant sempre la seva divinitat veient l'infant aquesta semblança a un major amor i a una mes gran confiança en Ell.

En la vida familiar d'aquella Santa Família Nazarena li farem veure dos personatges, els pares de Jesús, Josep i Maria, als quals te d'estimar també puig que ells bé ens estimen a nosaltres amb un amor gran. Si ensenyarem que la Mare de Jesús es també mare nostra, mare de tots, però que els catalans la saludem i venerem amb el nom de la Mare de Déu de Montserrat, la qual es patrona de tots

els catalans, i d'una manera especial ho es de la nostra Associació l'Avantguardista de la F. J. C.

Tots els llocs són bons per lloar a Déu, mes tinguen cosa pròpia es aquesta el lloc mes propi per honoratjar-lo, i fer-li present de les nostres oracions i súpriques; aquesta casa es el Temple Parroquial. Fem que hi cobri amor a la Parròquia, que hi assisteixin els actes que en ella es desenvolupen; que conegui l'infant el aire maternal de la Parròquia, ja que tant mateix com els nostres pares cuiden del nostre be maternal i moral, Ella te cura del be de les nostres ànimes. Es la Parròquia qui ens rep en aquest món, a l'obrir-nos les portes del cel per mitja del Sant Baptisme, ens rep amorosa en totes les nostres defallències, i es Ella, a la fi dels nostres dies, qui ens acompanya fins al lloc del nostre descans etern, havent-nos auxiliat primerament amb els Sacraments de la Eucaristia i Extremaunció.

Tots aquests coneixements l'estimularan a conduir-se amb una vida mes piadosa, s'aplicarà a augmentar mes encara els seus coneixements en materia de Religió, i això promourà en ell una activitat que serà la de trencar els lligams del egoisme, per comunicar a alt es totes aquelles coses que ell sap i coneix.

RAFEL ROS.

GRUP "CASAL CATEQUISTIC"

El nostre Grup ha començat ja el curs d'estudis 34-35.

—Avui, primer divendres de mes, hi haurà Comunió General a la nostra parròquia.

—El nostre equip de fut-bol fou vençut per l'"Atlètic Serrallenc", per 7 gols a 3.

Els nostros gols, els marcaren Pérez (2) i Santiveri (1).

¡Católicos, que queréis el triunfo de vuestras ideas, no cerréis vuestros bolsillos y favoreced a vuestros periódicos; es la obra más grande que podéis hacer!

OBRER!



La Federació de Joves Cristians de Catalunya t'ofereix la única garantia: ¡l'ideal del Crist!

ESPORTS I JOCS

Basket-bol

COMENÇA LA TEMPORADA

Els nostres esportius esperaven ja amb frisança l'arribada de l'octubre, perquè amb ell hi havia de venir el començament de la temporada, amb els deguts entrenaments de preparació del "cinc" basquet-bolista.

L'esperàvem amb la confiança que la nova represa de les tasques esportives va a ésser més intensa i més gloriosa — si hi cap —, que la del finit curs 1933-34.

Ara, amb la inauguració de l'actual temporada, hem pogut constatar que les ensenyances de l'amic Huguet, han sigut molt profitoses.

Continuen els nostres basquetbolistes posseint un joc que abans

de la aliniació en el nostre equip, d'aquell gran element, desconegien per complet.

En els passis i avençades no hi ha aquell joc fàcil i entretingut que rars vegades arriba a ésser productiu.

Es indubtable, els nostres basquetbolistes han prosperat.

Per avui, no podem ni devem afegir més; caldrà esperar noves actuacions per a formar-nos un criteri exacte del joc que poseix el nostre "cinc".

Podem avançar, que existeixen moltes probabilitats de la vinguda al nostre Grup de nous Fejocistes, amb envejables qualitats per l'esport.

Endavant, amics, Aixequem en l'esport, el nom del nostre Grup. Dignifiquem l'esport i els companys vostres que són Fejocistes, co-

ncixeran en vosaltres uns veritables defensors dels ideals altíssims que l'escut de la Federació grava en el vostre "maillot".

AL CAMP DEL JUNIÓ B. C.

Fejocistes, 36 - Junior (B), 6

Aquestencontre, jugat el matí del passat diumenge al camp del "Junior", constituí pel nostre equip la inauguració de la temporada.

En ell, poguerem conèixer les dots de la nostra davantera, formada per Navarra, Cabré i Esquerda, compenetrada admirablement, causant una impressió magnífica a l'actuació dels mitjos Bargalló i Figuerola.

Ja a la primera part, el resultat fou favorable als "Fejocistes", arrodonint-se el resultat en la segona represa.

Arbitrà un senyor, — no sabem el seu nom, — amb molt d'encert. JOEL.

Fut-bol

UNA PROPOSICIO

Firmada per diversos Fejocistes, serà presentada en la pròpera reunió del Grup, una proposició, a fi de què es practiqui fut-bol, dintre la nostra Secció d'Esports. En parlarem més endavant.

NOTICIARI FEJOCISTA

L'ESTAT DE SALUT DE MN. PERERA

Després de llarga malaltia, es troba ara ja molt millorat i en època de franca convalescència, el nostre estimat Consiliari, Mn. Antoni Perera.

Aquesta darrera setmana l'ha passada a Arbeca, prop de la seva família, i creiem, que ja restablert per complet, el tindrem ben aviat prop de nosaltres.

LA FESTA DE CRIST-REI

Enguany ha estat celebrada amb gran assistència de fidels, a la nostra Catedral Primada.

El nostre Grup hi assistí en la seva totalitat, a tots els actes.

ALTES AL GRUP

Han estat cursades al Grup les altes dels joves:

En Lluís Burillo i Agustí Alabart. Siguin benvinguts!

¡ATENCIÓN!

Cuando vaya a Barcelona

Haga una visita a los

ALMACENES JORBA

en los que encontrará todo cuanto pueda interesarle, a precios como siempre, los más convenientes

CAFÉ-BAR-RESTAURANT

INSTALADO EN LA GRAN TERRAZA

Esmerado servicio a la carta y cubiertos desde 5'50 ptas. - Especialidad en lanchas y banquetes para bodas, bautizos y Primera Comunión

Cocina excelente - Dirección: "Nouvel Hôtel," Abierto durante las horas hábiles para el comercio

ALMACENES JORBA

L'ARGENTINA

PLAÇA DE PRIM REUS

MAGATZEMS DE TEIXITS i NOVETATS

Liquidem totes les existències amb grans descomptes per reforma del negoci

Rebem les novetats per la pròpera temporada, aixís com també Gèneres de punt, Flassades de llana i cotó, Edreçons i tota mena d'articles d'hivern, que també venem amb grans descomptes

Gran derribo del Cuartel del Carro

Grandes existencias de piedra, a precios baratísimos, y todo lo concierne al arte de construcción.

Dirigirse: a JUAN FUSTE, en las mismas obras.

DROGUERIA ROIG

Bajada Pescadería, 9

Aceite finísimo, litro.	1'80
Aceite primera, litro.	1'70
Aceite segunda, litro.	1'60
Arroz Benllec superior, kilo, desde.	0'60
Arroz Bomba Florete, kg., desde	1'20
Bacalao Libro, extra, kilo.	2'30
Jabón oliva, pastilla ½ kilo.	0'45
Jabón Jabalí, pastilla ½ kilo.	0'65
Jabón Lagarto, pastilla ½ kilo.	0'60
Jabón Vascona, pastilla ½ kilo.	0'55
Sardinias en aceite, lata 1 kilo.	1'90
Galletas surtidas Solsona, kilo.	3'00
Patatas de Vich superiores, 10 kilos.	3'10
Garbanzos finos de Castilla (nuevos), kilo.	2'10

SERVICIO A DOMICIO

Pintor - Decorador

FRANCESC ROS

Especialitat en tota mena de treballs. Gran assortit en papers pintats del país i estranger. Treballs cubistes i pintura de relleu "Plasticmark".

Plaça de la República, 8.

SE VENDE

casa situada en la calle Mayor de Torredembarra.

Informes en esta Administración



ZUMO DE UVA SIN FERMENTAR
MOSTELLE

Eminentes médicos lo recomiendan para los niños. Los hace crecer fuertes y sanos. Alimenta más que la leche, asimilándose más fácilmente. Regulariza la digestión y fortalece todo el organismo.

MOSTELLE también es indicado para las señoras porque evita y cura los desórdenes digestivos.

Venta en Droguerías, Farmacias y Ultramarinos.

RAFAEL ESCOFET - TARRAGONA

Antonio Segú

OCEREDOR DE

FINCAS

MENDEZ NUÑEZ, El, bajos
Teléfonos 745 R y 745 X
TARRAGONA

HUESPEDES

se desean en familia de confianza en especial estudiantes.
Razón en la Administración de este periódico.

SE DESEA

adquirir un armario ropero grande. Las ofertas a la Administración de este diario.

SEÑORITA

se desea como hùsped en casa de confianza. Trato familiar. Preferible sea estudiante.
Razón: en la Administración de este periódico.

Autos Camiones diarios

Cañellas

BARCELONA: Comercio, 19, Teléfono 1694; Arco Corominas, 4, T. 18473; Claris, 47, T. 11016
TARRAGONA: R. S. Carlos, 29, T. 137; TORTOSA: P. A. Querol, núm. 20, T. 333

